
Zákon prémie

Louis L' Amour

V šedivém světle počínajícího úsvitu dojeli do Papago Wells tři jezdci. Jennifer Fairová se držela v sedle z posledních sil, ale jakkoli byla vyčerpaná, ve své rozhodnosti ani o píd' nepolevila. Kimboroughovi byla přítomnost Lonnieho Foremana nepříjemná, ale nemohl s tím nic dělat, a nakonec se rozhodl, že se s člověkem navíc prostě smíří.

Na ruce jezdčyně se netřpytil žádný prsten, ale když Lonnie narazil na dámu, dobře ji poznal, a podle jeho vlastních pravidel, velmi přísných, Jennifer Fairová nepochybně byla dáma.

Fairová... Jennifer Fairová... *Velký Jim Fair!*

No samozřejmě! Náhle mu všechno dávalo smysl, protože jméno Jima Faira bylo známo všude, kde se scházeli muži, kteří měli něco společného s dobyt看em. Jestli dcera Jima Faira jede s nějakým mužem pryč ze země, tedy proto, že její otec nesouhlasil s tím, koho si vyvolila jako partnera. Lonnie byl založením romantická duše, a tak soudil, že jestli Jennifer toho člověka miluje, pak její otec nemá právo proti tomu co namítat. Tedy... ne příliš.

Lonnie Foreman měl za to, že Grant Kimborough je gentleman. Protože sám pocházel z vrchoviny v Západní Virginii, na první pohled odhadl, co je Kimborough zač – aristokrat z Jihu. Tam doma, odkud pocházel, to mnoho neznamenal, avšak dole v nížinách měl takový původ svou váhu. V Lonnieho rodném kraji lidé oceňovali muže podle toho, jak uměl střílet a farmařit, a Lonnie nosil pušku od doby, kdy byl dost velký, aby udržel oba její konce nad zemí. A taky velice dobře věděl, jak s ní zacházet.

Tato trojice dorazila k napajedlu ráno čili až poté, co se tam objevili Beaupre a Lugo, ale o těch dvou neměli nově příchozí vůbec ponětí. Téhož jitra daleko na východ odtud Junie Hatchetová vytrvale pochodovala k západu a indiáni, jimž utekla, se pořád ještě neprobudili.

Jennifer, Kimborough a Lonnie sesedli o chvíli dřív, než dojeli až k rezervoarům. „Možná bych měl radši vylízt nahoru a rozhlídnout se kolem. Mohli by tu být indiáni,“ nadhodil tiše Lonnie.

Jennifer chtěla protestovat, ale Grant Kimborough ji předešel: „V pořádku... Ale dávej na sebe pozor.“

Jennifer po něm střítila ostrým pohledem, ale neřekla nic. Kimborough odvedl koně těsně k jejímu zvířeti. „V tomhle se ten kluk vyzná,“ vysvětlil, „tak proč bychom ho to nenechali udělat?“

Na to neodpověděla. Těsně před rozedněním měsíc postříbřil vršky opuncí světlem, které se na nich zachytilo, takže zazářily jako pochodně. Jennifer naslouchala. Někde před nimi, kam odešel Lonnie, zachrastil kamínek kutálející se po skále. Zdvihl se mírný vítr, který se nad pouští rozběhl rychleji, a trnité slanomilné keře vedle nich se tiše rozšuměly. Bylo zde krásně, jenže tak liduprázdno, tak pusto... Po tom, co zažívala ve městech, po večírcích, veselicích, spoustě světla... Ne, tohle není nic pro ni, bez ohledu na zdejší velebný klid a divokou krásu.

Nenáviděla osamocený život na ranči, kde se nemohla stýkat s žádnými ženami, jako byla sama; pohrdala otcovou stroze dobrotivou povahou a jeho neohrabanými pokusy chovat se k ní něžně. Nenáviděla pistoli, bez které neudělal ani krok, a s trpkostí vzpomínala na dvorného, usměvavého chlapce, jehož život tahle zbraň zmařila.

Poušť, říkala si, není nic pro ženy, vysuší je a spálí na prach. A tak byla ráda, že se z ní dostane pryč, a blahopřála si ke štěstí, že potkala muže, jako je Grant Kimborough, zrovna v tu pravou chvíli. Očividně je to pravý gentleman. Pochází z významné rodiny...

V neurčitěm světle začínajícího dne se objevil Lonnie Foreman. „Všechno v pořádku. Nikde v okolí není živé duše a máme tu spoustu vody. Dole u nižší nádrže je i dost pastvy pro koně.“

S ubíhajícím časem získávalo světlo přicházející přes hory na východě jakoby citronově žlutou barvu a vzdálené vrcholy se poznenáhlu vybarvovaly do karmínova. Místy jako by se narudlé světlo přelilo přes hřeben a rozběhlo se po úbočí hory do pouště. Jennifer sice byla tuze unavená, přece

však odvedla svého koně k dolnímu jezírku a stála u něho, zatímco dychtivě pil chladnou vodu. Tuhle lekci pochytila kdysi dávno od svého otce.

„Musíme si odpočinout,“ navrhl Kimborough vážavě. „Naši koně na tom nejsou moc dobře.“

„Tudle místo se dá dobře bránit,“ usoudil Foreman a dřepel si na bobek. „Mohli jsme dopadnout mnohem hůř.“

Na Kimboroughově plnokrevníku bylo znát, že za sebou má drsnou cestu. Po nezvyklém náporu horka a nedostatku vody vyhlížel vychrtle a měl zapadlé oči. Jennifer jeho bídný vzhled docela zaskočil, protože její kůň, i když byl hodně unavený, si vedl mnohem líp.

Mezi lávovými balvany nad rezervárem se zvolna zvedla hlava a z ní se na trojici u vody upřel pár očí. Černé oči blýskaly pod černými střapatými vlasy a obojí prozrazovalo zvědavého indiána. Prohlížel si každého zvlášť, zejména Jennifer. Vpravo od něho se zdvihla druhá hlava a Jim Beaupre stejně jako Lugo studoval nově příchozí. Jeho lišáckým očím neuniklo, že mládenec neodložil pušku, za což ho v duchu pochválil.

Ani jeden z těch dvou mužů dole nevypadal, že by zastupoval ruku zákona, ale záhadou zůstávalo, proč se tady na tom opuštěném místě vlastně ocitli. „Tak dobrá,“ zašeptal Beaupre, „protáhnem se až k nim dolů, ale drž se v klidu. Ten mladší vypadá, že napřed střílí a pak se teprve toho mrtvého ptá, co a jak.“

Foreman vstal. „Mám trochu kafe, paní, a počítám, že bysme si mohli dovolit rozdělat oheň, když ho založím támhle v tom dolíku a budu ho udržovat jenom hodně malej. Myslím, že dokážu přikládat tak, aby z něho nešel žádná kouř.“

„To byste dokázal?“ Prchavě se na něho usmála a on se na ni zazubil oplátkou za ten malý projev přízně. „Tak udělejte oheň a já uvařím kávu.“

Když se vracel s náručí plnou dřeva, spatřil dva muže. Zastavil se na místě a těkal pohledem z jednoho na druhého a od nich na pušku, kterou nechal ležet o dobrých deset kroků dál. Revolver mu visel na opasku, ale musel by napřed pustit dřevo a s pistolí to přece jen neuměl tak dobře jako s puškou.

„Jen klid, nic se neděje,“ konejšil ho Beaupre. „Jedem na východ a jenom jsme se tady zastavili na noc.“

Kimborough se otočil po cizím hlase a Lonnie si všiml, jak odtáhl kabát dozadu a že ho má střížený tak, aby usnadňoval rychlé taseání revolveru. Lonnie se na svého náhodného společníka zahleděl pozorněji, protože si až

teď všiml, že jeho pistole působí trochu nepatřičně. Zatím bral Kimborougha jako muže odněkud z Východu... Na Západana nebyl dost opálený, jenže revolver nosil tak, jako kdyby ho uměl velmi dobře používat. Lonnie odešel k místu, kde hodlal rozdělat oheň, a tam teprve upustil dřevo na zem.

„Možná byste si tu cestu na východ měli rozmyslet,“ řekl dvěma příchozím. „Apači mi u napajedla Bates Well zabili dva kámoše.“

„Tak to radši počkáme,“ usmál se Beaupre na mladíka. „Kdyby dorazili sem, mohli bysme se tady dobře udržet.“

„Přijdou určitě.“

Založili oheň pod skalním převisem, aby plameny nevrhaly zář nahoru, i když v té chvíli byla obloha jako vymetená a žádný mrak by světlo neodrážel. Nalili si kávu, sesedli se kolem ohně a věnovali se každý svým myšlenkám. Jennifer si říkala, že někde vzadu v jejich stopách jede otec a s ním nejspíš tak deset mužů a pátrají po ní... A někde východně od Papago Wells, možná nedaleko otcovy skupiny, jsou také indiáni.

Jim Beaupre se zabýval vlastními myšlenkami, a ty nebyly nijak příjemné. Muži ve skupině vedené šerifem, kteří jim jeli ve stopě, mysleli hlavně na to, jak je budou věšet, a i kdyby je odvezli zpátky k soudu, což považoval za možnost velice nepravděpodobnou, dalo se pochybovat, že by se nad nimi někdo z poroty slitoval. Lidé z městečka měli sklon nahlížet na takovéhle mládence jen jako na ztřeštěné kluky, aniž by brali zřetel na fakt, že pistole, které nosí, jsou ve všem všudy opravdové. Potulný lovec bizonů a indiánský míšenec nemají šanci, že by z toho vyvázli.

Lugo čas od času odešel od ohně, aby se rozhlédl po okolní krajině. Tenhle Pima byl slušný člověk a uměl si v poušti všimnout věcí, které dokáže vidět jenom indián... Indián nebo člověk, který tu žije od narození.

Ve chvíli, kdy se slunce chystalo vykouknout za horami na východě, zavolal dolů na ostatní: „Blíží se jezdec... jede sám.“

Ze skrytu za skalisky spatřili muže, který přijížděl na koni se zebrovánými nohama. Zvíře se pohybovalo svižným, poněkud šouravým klusem, ale jezdec se neblížil přímou trasou, nýbrž uhýbal a vyhledával každý jen trochu vhodný kryt.

Chvílemi ho viděli, pak jim zase na nějakou dobu zmizel z dohledu. Jim Beaupre něco zašeptal Lugovi a pak se uchechtl: „Todle je nějakej práskanej chlap! V týhle chvíli už přesně ví, že tady jsme, a vsadím se, že ví i to, kolik

se nás tady skrejšvá. A taky ví, v jakým stavu jsou naši koně – viděli jste, jak před chvilkou odbočil, aby se podíval na jejich stopy?“

„Není zrovna moc inteligentní,“ zavrčel Grant Kimborough. „Odsud bych ho mohl odstřelit, kdy si vzpomenu.“

„Možná, ale bejt váma, tak bych to nezkoušel. Všim jste si, jak má položenou pušku? Hádám, že nás zahlídl ve stejný chvíli, kdy my jeho, a kdybyste začal zdvihat pušku, tak by vám pročíš pěšinku ve vlasech kouskem olova. Teďka se chce jen ujistit, jestli nejede do nějaký pasti. Vsadím se s váma o dolar, že sesedne z koně na opačný straně, než budeme my.“

Neznámý jezdec vedl koně křovinami k napajedlu, a tak všichni sestoupili ze skal, aby se s ním setkali, a Kimborough se nesl v čele. Když se cizincův kůň zastavil, ležela winčestrovka na hrušce sedla a hlaveň mířila přímo Kimboroughovi na hrud’.

„Nebylo by takhle trochu kávy?“ zeptal se Logan Cates vesele. „Cítil jsem ji snad na půl kilometru.“

„Tak pojdte, přidejte se k nám,“ pozval ho Kimborough a Cates se svezl ze sedla, ovšem tak, aby ho kůň odděloval od ostatních lidí, a pušku měl stále připravenou, aniž by jí někoho přímo ohrožoval. Sotva se ocítl na zemi, odvedl koně mezi stromy a po chvíliče už se vracel, pušku v jedné ruce, čutoru a sedlové brašny ve druhé.

„Ráno za rozbřesku jsem viděl kouř,“ sdělil ostatním, „a od jihu se ozývalo nějaké střelení.“

Cates se na okamžik zahleděl Jennifer do očí, ale hned pohledem uhnul. Poděkoval za kávu, kterou mu nabídla. Neuniklo mu, že si Beaupre povšiml způsobu, jakým nosí pušku, a že mu pak upřel do obličeje delší zkoumavý pohled.

Logan Cates usrkával kávu a pokoušel se rozluštit, jak se to má s tímhle osazenstvem Papago Wells. Že jde o dvě skupiny, které sem přijely nezávisle, to mu bylo od počátku jasné, netušil však, kdo je kdo. Stopy vyčerpaného koně, které odhalil, očividně patřily zvířeti, jež sedlal muž, jenž ho uvítal jako první, nebo mladé ženě... nejspíš na něm jela ona.

Beaupre začal mluvit o indiánech, na něž narazil Foreman a kteří mu zabili dva společníky. „Myslím, že jsme v pořádný bryndě. Rudoši todle místo dobře znají a budou taky potřebovat vodu.“

„No tak bude nejlepší důkladně se tady usadit,“ mínil Cates. „Jsme tu ve větším bezpečí, než kdybychom před nimi utíkali.“

„Já se jmenuju Beaupre.“

Zaváhal s odpovědí jen tak nepatrně, že si toho ostatní sotva všimli. Jennifer se na Catese upřeně zahleděla, on jí pohled oplatil a představil se: „Já jsem Logan Cates.“

Jennifer už to jméno slyšela, nemohla si však vzpomenout, při jaké příležitosti. Beaupre se maličko pousmál, jako by byl spokojený sám se sebou. Lonnie se chtěl na něco zeptat, ale rychle zmlkl.

„Jedeme na západ,“ vysvětloval Kimborough. „Indiáni, o kterých jsme slyšeli, mají být na jih odsud.“

Několik minut všichni mlčeli a Cates přemýšlel o tom, nač podle něho zrovna myslel i Beaupre: že pokud jde o indiány, nemůže nikdo s jistotou nic předpokládat.

Lonnie to řekl po svém: „Mně se tady líbí. Zůstanu tady, až jak se všechno vyvrbí.“

Kimborough pokrčil rameny a potom hlavou ukázal na Luga. „Tohle je indián... Co s ním?“

„Je to Pima,“ ozval se Beaupre, „a ti nenávidí Apače ještě víc než vy.“

„Ale je to indián. Jak víme, že se mu dá věřit?“

„Jak víme, že můžeme věřit vám?“ namítl Cates medově. „Nebo jak můžete věřit mně? Jsme si tady všichni cizí.“

Kimboroughova zlostná reakce se objevila jen ve výrazu jeho očí, ale než stačil promluvit, přistoupila Jennifer ke Catesovi, aby mu dolila kávu do hrnku. „Já mu věřím,“ řekla. „Otec říká, že Pimové jsou slušní lidé... ti nejlepší.“

Tony Lugo na okamžik pozvedl zrak, ale ve tváři se mu nehnul ani sval. Vůbec nedával najevo, že by ho hovor ostatních nějak zajímal, ale když slyšel, co řekla Jennifer, kratičce se na ni zahleděl. Po chvílce, když se Kimborough netrpělivě odvrátil, se jí Lugo zeptal: „To váš manžel?“

„Ještě ne... Teprve až dojedeme do Yuma Crossing.“

Samozřejmě, jinak to být nemůže, pomyslel si Cates. Kimborough byl dost pohledný, aby se to dalo chápat, a soudě podle jeho chování byl i gentleman. A přece na něm bylo něco, co narušovalo ten celkově příznivý dojem, jakýsi rys, který s ostatním neladil. Ale nejspíš si to jenom představuješ, řekl si Cates, protože žárlíš.

Usmál se do hrnku, ale Jennifer jeho úsměv pochytila a podivila se, jaký k němu asi má důvod. Catesova opálená, klínovitá tvář byla čímsi přitažlivá. Vůbec to nebyl nějaký krasavec, ale přesto poutal její zájem.

Cates si v té chvíli říkal, že se tu sešli schopní chlapi, tihle Beaupre, Lugo, Foreman a Kimborough... Každý z nich mohl obstát v boji. Pokud budou nuceni bojovat, je tohle místo opravdu výhodné, a má k tomu i správné společníky. Odešel k hornímu rezervoáru a naplnil všechny čutory, načež si vyhledal zastíněný plácek a ulehl na zem. Jestli se od života něco naučil, pak to bylo mít nabitou zbraň a čturu plnou vody, najíst se, kdykoli se k tomu naskytne možnost, a vyspat se, pokud na to má čas. Člověk nikdy neví, co ho v divočině může potkat, a nejlepší je být připravený.

Jestě než zavřel oči, chvíli myslel na Jennifer Fairovou. Kimboroughovi v tomhle přálo štěstí, zatracené štěstí. Z Kimborougha také přímo vyzářoval duch úspěšného člověka, což bylo znát v jeho uvolněném chování a uhlazenosti... A přece Catese znovu napadlo, že na něm něco nehraje, a vězelo to v samotném tom muži; s jeho vnějším vzhledem a chováním to nemělo co dělat.

Den ubíhal a Logan Cates spal. Skály vsakovaly horko ze sluneční výhně a rozpálený vzduch nad pouští se tetelil tak, že u obzoru vytvořil cosi jako třpytící se závoj, jako by v dálce leželo jezero. Zabzučela moucha, probudila ho a Cates se po ní ohnal. Padla do písku, udělala několik nejistých kroků a pak zase odbzučela, aby si našla snadnější oběť. Posadil se a otřel si pot z obličeje.

Po dvou hodinách sestoupil Beaupre ze skalisek. „Na východě je vidět malej závoj prachu. Hádám, že může jít o několik jezdců, tak čtyři až osm, víc ne.“

„Jak daleko?“

„Víc než hodinu... Možná i dvakrát tolik. Jedou pomalu, nebo se to aspoň zdá, jenže tohle světlo je zrádný.“

Cates odvedl svého koně dolů do strže, aby ho napojil, a sám se rovněž napil. Když vstal a otíral si dlaní ústa, zahlédl Jennifer, která ho pozorovala. Mlčky si měřili pohledem jeden druhého a potom oba odvrátili zrak, jako by se na tom dohodli.

Jennifer se cítila rozčilená a trochu rozmrzela. Vyšla k ostatním a pustila se do vaření kávy. Na ranči se poučila aspoň o tom, že muži trávící spoustu času v sedle nikdy nepohrdnou kávou. Dívala se, jak Cates odvádí koně rozsedlinou do stínu, kde se mohl napást. Pohyboval se s nezvyklou lehkostí... Něčím jí připomínal velkou kočku. Usoudila, že tenhle muž není jen tak obyčejným kovbojem, protože z něho vyzářovala nepřehlédnutelná aura se-

bejistoty, rozhodnosti a odvahy, která ho odlišovala ode všech ostatních. Také si všimla, že Beaupre s ním mluví značně uctivě.

Cates... To není zrovna běžné jméno. Logan Cates... Skrýval se v něm jistý povědomý rytmus, jenže si stále nedokázala vybavit, kde to jméno slyšela, nebo jestli je vůbec někdy zaslechla.

Přišel Kimborough a posadil se vedle ní. „Byl bych moc rád, kdybychom mohli odjet,“ řekl. „Tohle se mi vůbec nelíbí. Je mi líto, že jsem tě do něčeho takového zatáhl.“

„To je v pořádku.“

„Možná bychom se o to měli pokusit. Ráno budou koně připraveni k další cestě, a myslím, že máme slušnou šanci.“

„A co indiáni, Grante?“

„Jsou východně odtud. Možná na tohle místo vůbec nedorazí, a jsem si jistý, že nebudou mít odvalu přiblížit se ještě víc k pevnosti. Buď jak buď,“ dodal, „tyhle indiánské nepokoje zastaví tvého otce.“

„Ty ho neznáš, víš?“

„On nebude výjimkou,“ trval na svém Kimborough. „Indiáni zastaví i jeho.“

„Jenže nemáme vůbec žádnou jistotu, že rudoši nepotáhnou dál na západ. Otec mi vyprávěl o případech, kdy zabili muže přímo před palisádou pevnosti. Oni se vojáků nebojí, Grante.“

Logan Cates sestoupil ze skal a přisedl vedle nich k ohništi, aby si nalil trochu kávy. „Jsou pořád tady poblíž,“ poznamenal. „Ale zdá se, že na něco čekají. Nebo na někoho.“

„Kdo by byl tam venku?“ zeptal se Kimborough popuzeně. „Kdo by se motal po té pekelné poušti?“

Cates po něm loupal očima. „Ještě před několika hodinami jsme se tam motali například vy i já.“